

ת"פ 2520/02 - זאקי הואשלה נגד מדינת ישראל - לשכת תביעות נגב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 2520/02 מ.י. לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ' הואשלה
בפני כב' השופט איתי ברסלר-גונן, סגן נשיאה
מבקש (נאשם) זאקי הואשלה
ע"י ב"כ עו"ד נואף אבו קוידר

נגד
משיבה (מאשימה) מדינת ישראל - לשכת תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד הדס הוס
טודרוס

החלטה

1. בפני בקשה להנפקת אישור בדבר הפקדת רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, שתימנה (כך מבוקש) למן יום 1.4.2003 ולחילופין ממועד שחרורו של המבקש מבית הסוהר ביום 31.7.2005.

2. ברקע הבקשה גזר דין שהוטל על המבקש בתיק זה, ביום 1.4.2003 (לאחר שהורשע במספר עבירות וביניהן גם בעבירה של נהיגה ללא רישיון). בין רכיבי גזר הדין גם רכיב של פסילה, וזאת בהאי לי שנא:

**"הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים
וזאת במצטבר לכל עונש פסילה אחר התלוי ועומד כנגד הנאשם."**

אציין כי המבקש נאסר באותו הליך ושחרר ממאסרו ביום 31.7.2005.

3. במסגרת הבקשה טען הסנגור והציג מסמכים שלפיהם לא היה לנאשם רישיון נהיגה מעולם ועל כן נכון שהפסילה תימנה מיום גזר הדין או לחילופין ממועד שחרורו ממאסר.

מנגד, המשיבה התנגדה וטענה כי חישוב הפסילה צריך להיות מחושב על ידי משרד הרישוי, שהוא הגורם האוכף את פסקי הדין. בכל מקרה, נטען על ידי התביעה כי מהמסמכים שהגיש המבקש בתמיכה לבקשתו עולה כי הנאשם הפקיד רישיונו ביום 16.9.2014 בגין פסילה אחרת, בתיק מוקדם יותר לתיק דנן, ועל כן, ובהתאם להוראת בית המשפט - יש לקבוע כי הפסילות יחושבו במצטבר.

4. במצב דברים רגיל, אכן ראוי כי הבקשה תתברר במשרד הרישוי וככל שאין המבקש שבע רצון, יעתור כלפי אותה החלטה בהליך אחר. כלל הוא בהקשר זה שמשגזר בית המשפט את דינו של הנאשם, הוא סיים מלאכתו והגורם שאמון על יישום הפסילה וחישוביה הוא משרד הרישוי [ראו לעניין זה בש"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.2014)]. הטעם לכך הוא שרק משרד הרישוי רואה את התמונה המלאה, מצרף פסילה לפסילה או תקופה לתקופה ויודע לחשב את כל החישובים, לרבות אלו הקשורים במועד בו הפקיד הנאשם את רישיון הנהיגה לצורך תחילת מניינה של התקופה.

עם זאת, במקרה שלפנינו, ונוכח המורכבות (כפי שיפורט להלן), סבורני כי בית משפט זה יכול, רשאי וראוי שיתן החלטה בבקשה.

5. במקרה שלפנינו, הנתונים הם כאלו:

ביום 15.5.2000 נדון הנאשם לפסילה קודמת בתיק תעבורה (ב"ש) 2958/00, שקדם להליך דנן [להלן: "תיק התעבורה"]. בתיק זה הואשם המבקש בעבירה של נהיגה ללא רישיון ונידון לעונש של קנס בסך 1,500 ₪ וכן פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים אולם זאת **שלא בפניו**.

ביום 3.4.2003 נדון המבקש בתיק דנן ונגזר דינו למאסר ופסילה, כאמור לעיל.

ביום 9.9.2014 הגיש המבקש בקשה **במסגרת תיק התעבורה** וכן תצהיר, וביקש לחשב לו את הפסילה ממועד הגשת התצהיר. בקשתו זו התקבלה (החלטת כב' ס.ג. השופט ד. לנדסמן מיום 16.9.2014) ולמעשה בהתאם להחלטה בתיק התעבורה, הפסילה נקצבה החל מיום 16.9.2014 ועל כן רק אז החלה להימנות תקופת הפסילה הקודמת (לשם קביעת סיומה).

6. סעיף 42 בפקודת התעבורה [נוסח חדש], מורה כי -

42. (א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לפי

פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב) הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה

טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין -

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות

ובדרך שנקבעה;

(2) תקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגללה

נפסל כאמור.

באשר למי שלא החזיק רישיון מעולם - הכלל הוא שהפסילה תימנה ממועד גזר הדין ואם הוא נשפט למאסר - ממועד שחרורו [ראו רע"פ 7431/10 פ' **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.11.2010), להלן: "**הלכת פלוני**"]. עם זאת, עלול להיווצר קושי יהיה מקום שבו קיימות מספר פסילות ויש לצבור אחת לרעותה, בלי קשר למועד גזר הדין.

7. לכאורה, במצב הדברים הרגיל, הפסילה הנוכחית צריכה לחול אך ורק לאחר סיומה של הפסילה הקודמת, דהיינו החל מיום 15.9.2016.

אלא שאז עולה השאלה מדוע, בהתאם להלכת פלוני הנ"ל, לא תחושב תקופת הפסילה הקודמת של התיק משנת 2000 ממועד גזר הדין בתיק התעבורה, שהרי ידוע היום בדיעבד שמעולם לא היה לנאשם רישיון נהיגה, וזאת בהתאם להלכת פלוני הנ"ל.

שאלה זו אינה בעלמא. בוודאי כאשר קיימות היום שתי החלטות שיפוטיות - זו שבגזר הדין וזו של כב' סגן הנשיאה, השופט ד. לנדסמן בתיק התעבורה.

לטעמי, הפתרון נעוץ בכך שאין וודאות שהפסילה בתיק התעבורה היתה ידועה לנאשם במועד גזר הדין בתיק דנן. שהרי אם היתה ידועה - בוודאי היה עומד לדין על עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

החלטתו של כב' ס.ג. ד. לנדסמן בוודאי היתה נחוצה בתיק התעבורה, לשם קציבת הפסילה שם (למעשה קביעת סיומה). ואולם, ביחס לתיק דנן, מקום שבו לא הוכח שהפסילה היתה ידועה במועד גזר הדין שלנו [לא הוכחה המצאת גזר הדין למבקש], שאז לטעמי נכלל הדבר במסגרת סעיף 42(ג)(1) בפקודת התעבורה ותקופה זו [שהיתה אז], לא נכללת עוד.

במלים אחרות - אילו היינו במבחן של "סיומה של תקופה קודמת", עד שלא הסתיימה תקופת הפסילה בגין ההליך בת.פ. 2958/00 שקדמה למועד גזר הדין בתיק שלנו - לא תחל מניינה של הפסילה שבגזר הדין הנוכחי. ואולם, נמצאים אנו בשאלה של "תחילתה של התקופה הקודמת" ובעניין זה נמצא גזר הדין בתיק זה לפחות לכאורה **קודם** לה. בהיעדר אישור על המצאת גזר הדין בתיק התעבורה למבקש [ולו על פי חזקת המצאה] אין לראות את הפסילה בתיק התעבורה ככזו שהיתה תלויה ועומדת במועד גזר הדין דנן.

8. בשולי הדברים אציין, כי לא מן הנמנע שאף חלה התיישנות על עונש זה, נוכח סעיף 10 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אולם אין לי צורך לדון בעניין וגם אין די נתונים לכך.

9. משכך, אני מקבל את הבקשה ומורה כי נוכח שמעולם לא היה למבקש רישיון נהיגה, תחשב תקופת הפסילה כחלה החל ממועד השחרור ממאסר, דהיינו מיום 31.7.2005, ומשכך היא כבר רוצתה.

המזכירות תודיע בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.